

beszélék, szeretném tisztázni, hogy az elnyomók nem igazán változtak: nagyjából ugyanazok maradtak. Volt gyarmati időszak, most az újragyarmatosítás időszakában élünk. Ellenségünk az éghajlatváltozás, de vannak ellenségeink vállalatok formájában, politikusok formájában, akik pontosan ugyanazok, minden országban.”

Az elmúlt 20 évre visszatekintve Olivera a győzelem és a vereség vegyes képét látja: a magánosítási hullám megfordításának eufóriájával szemben a politika megtörtségét mindenütt, így Bolíviában is: „Van demokráciánk, amely a demokrácia karikatúrája, vannak ellenségeink a katonaság és a rendőrség formájában. Az ellenségek az egész világon ugyanazok.”

A vízellátás alapszerkezete továbbra is rossz Cochabambában, fejlesztését a mai napig a bürokrácia és a beruházások hiánya akadályozza: „Ez nagyon bonyolult, mert ez

alatt az idő alatt, ez alatt a 20 év alatt sok mindent megtanultunk. Megtanultuk, hogyan rúgjuk ki a vállalatokat az országunkból, megtanultuk, hogyan változtassuk meg a politikusokat, és hogyan buktassuk meg a kormányokat, sok mindent megtanultunk a folyamat során. A társadalom szövetének újjáépítése viszont hosszú időt és sok munkát kíván.”

Olivera elismeri, hogy néha elfárad, de gyorsan túllép ezen: „A dolgok felépítése sokkal nagyobb kihívást jelentő és hosszabb feladat. Néha megfogyatkozik az ember ereje.”

Arra a kérdésemre, hogy mit gondol Martin Luther King híres állításáról az erkölcsi világegyetem ívéről – King arról beszélt, hogy az „az igazságosság felé hajlik”, bár kérdésem ezt a célt „demokráciára” módosítja –, Olivera eltökélten bizakodó: „Mindezek ellenére haladunk előre. Hiszem, hogy az embe-

rek kezdenek ráébredni, hogy mit jelent a demokrácia. A demokrácia valójában arról szól, hogy ki dönt. Kezdünk rájönni, hogy ha ezek a politikusok és vállalatok az emberek érdekei ellenében döntenek fontos dolgokról, olyan dolgokról, amelyek minket, embereket érintenek, az nem demokrácia.”

Az előttünk álló kihívások nagyok és ijesztőek: „Fájdalmas lesz, küzdelmes lesz, és sokáig fog tartani.” És a végső cél, a folyamatos küzdelem eredménye? A politikai meggyőződés eme lakmuszpapírtesztjére adott válaszában a cochabambai vízháború kitartó harcosának nincs kétsége: „Valódi demokrácia felé fogunk haladni, és ez lehetséges.”

Patrick Chalmers

Fordította: D. J.

Forrás: De Correspondent, 2020. július

Közösségi kórház Indiában

Az 1980-as évek elején született meg a Shaheed közösségi kórház álma Dalli-Rajhara-ban, India Chhattisgarh államában. Olyan kórházat szerettek volna megálmodói, amelyet a helyi, nagyrészt fizikai munkát végző lakosok építenek fel, és az ő jóllétüket szolgálja. Fontos cél volt az is, hogy a kórház szinte mindenki számára elérhető áron nyújtson egészségügyi szolgáltatásokat.

A történet úgy kezdődött, hogy néhány elképzelt ember, aki fontosnak érezte, hogy a helyi egészségügyért tegyen valamit, felhívást tett közé a lakosok között: aki szeretne az egészség érdekében tenni, jöjjön, és csatlakozzon hozzájuk. Így kezdetben 109 helyi munkás részvételével alakult meg először egy bizottság, majd egy szövetkezet. Később a szövetkezet mobilizálta a lakosságot a kórház létrehozása érdekében. Az emberek közül sokan a fizetett munkájuk mellett naponta 1-2 órában, önkéntesen, a kórház építésén, majd később működtetésén dolgoztak. Az építéshez sokan anyagilag is, legtöbbször kis összegekkel hozzájárultak. Jóllehet a lakosság nagyrészt szegény, senki nem érezte ezt tehernek,

mert a saját kórházukat építették, amely mára őket, gyerekeiket, a közösségüket szolgálja.

Eleinte még nem a kórház, hanem egy gyógyszertár működött, félig-meddig önkéntes alapon. A gyógyítás és gyógyszerek biztosítása mellett a helyi közösséget az alapvető higiénéért és a betegségek megelőzéséért is tanították. Továbbá az orvosok és nővérek a helyi lakosok oktatásával is foglalkoztak, hogy minél többen tudják a betegségek megelőzéséhez szükséges ismereteket terjeszteni.

A kórház a helyi közösség életében aktívan részt vesz: dolgozói ott vannak közösségi rendezvényeken, összejöveteleken, sőt, a kórház maga is szervez ilyeneket.

Fontos az is, hogy a nyugati orvoslást a hagyományos és ájurvédikus gyógyítás elveivel ötvözik. A lakosokat támogatják abban, hogy a hagyományosan használt és bevált gyógymódokat továbbra is nyugodtan hasznosítsák, alkalmazzák, terjesszék.

A kórház életében ma a legnagyobb kihívást az orvosok megtartása jelenti: a legtöbb orvos nem szívesen dolgozik egy közösségi kórházban, amely az államtól, kormánytól független, így 4-6

évnél többet nem sokan töltenek el itt. A másik nehézség, hogy a kórház működtetése mindig is a közösség önkéntes hozzájárulására, részvételére épült. Azonban ma, amikor a munkavállalás és munkáltatás szerkezete átalakult, és sokan nem állandó munkahelyen, hanem egyszerre több helyen is különböző és gyakran változó időbeosztásban dolgoznak, az önkéntesség meggyengült és nehezen kiszámíthatóvá vált.

E nehézségek ellenére a Shaheed kórház ma 120 ágyas intézmény, amely 100 km-es körzetben gyógyítja a betegeket és támogatja a közösséget. Anyagi támogatást semmilyen kormányzati vagy segélyező intézménytől nem kap, de önkéntesek az ország egész területéről, sőt külföldről érkezve is támogatják. Szolgáltatásaiért a helyi lakosok által megfizethető árat kér. És a kezdetek óta a helyi munkások szövetkezeteként működik, amivel működő, közösségi alternatívát mutat a gyógyításra és egészségmegőrzésre.

Vadovics Edina

Megjelent a Kislábnym hírlevél 2017. decemberi (103.) számában.